

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 41.

Tiende Session.

12te Møde.

Torsdagen den 15de October.

(Fortsat.)

Monrad: Jeg vilde dog ønske, at Folkethinget ikke fulgte den ærede Rigsdagsmands Forslag om at henvise det foreliggende Lovforslag til Finantsudvalget; man maa i Finantsudvalget see at bringe de mere praktiske foreliggende Spørgsmaal til Løsning; men der er mange Ting i dette Lovforslag, som det slet ikke gaaer an at henvise til Finantsudvalget, og det vilde være ligefrem illoyalt at henvise det dertil. Der er jo nemlig forskellige Dele af dette Forslag, som den ærede Forslagsstiller tidligere har stillet som Ændringsforslag til Finantsloven, men da sagde vi til ham: „det kan paa ingen Maade gaae an, at de komme frem som Ændringsforslag til Finantsloven, de maae komme som et særligt Lovforslag“, hvilken Mening den ærede Minister ogsaa tiltraadte; den ærede Rigsdagsmand rettede sig derefter, tog sine Ændringsforslag tilbage og kommer nu med dem som et særligt Lovforslag. Hvis vi nu vilde sige til ham; „nei, Du skal ikke komme med dem som et særligt Lovforslag, men de skulle henvises til Finantsudvalget,“ saa vilde det være at spille Sjederbolt med Forslaget, hvilket jo ikke var den ærede stoffes Taleres Mening, thi hans Mening var jo netop, at der virkelig skulde komme noget Udbytte ud af at henvise Forslaget til Finantsudvalget (Niemoth for at vi skulle blive af med det). Den ærede Rigsdagsmand meente idetmindste tidligere, at Forslaget skulde henvises til Finantsudvalget, for at man kunde faae noget Udbytte deraf, men

nu hører jeg, at det skulde være for at blive af med det. Jeg maa i den Henseende bemærke, at Finantsudvalget virkelig er altfor stærkt beskæftiget til, at det kan give sig af med saadanne Begravelsesceremonier, det maa man overlade til Andre.

Der er flere Øtringer af den høitærede Indenrigsminister, som forekomme mig at kunne give Anledning til en heel Deel Misforstaaelser, og som, dersom de sikk Indgang, kunde udøve en ikke ringe Indflydelse paa Thingenes Initiativ. Det forekommer mig nemlig, at naar Thingets Medlemmer fremkomme med Forslag, der ere meer eller mindre gjennemgribende, saa har den ærede Minister en Tilbøielighed til at bortvise saadanne Forslag, ved at sige, at det er en Forklaring af Grundloven, en Fortolkning af Grundloven, en Tilfætning til Grundloven, som derfor ikke kan komme som stempel Lov. Jeg troer, at det er urigtigt at mene, at ikke saavel Administrationen som Domstolene og Lovgivningen kunne forklare, fortolke og supplere Grundloven; dette er aldeles nødvendigt ved Grundloven ligesom ved enhver anden Lov. Naar den skal faae Anvendelse i det praktiske Liv, maa den kunne modtage Forklaringer, Fortolkninger og Suppleringer, som naturligviis ikke maae være grundlovsstridige. Naar saaledes den høitærede Indenrigsminister har forelagt os et Lovforslag om Ordningen af Næringsfriheden, er det da ikke en Fortolkning af § 88 i Grundloven, hvor der staaer, at alle Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Eihverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulle hæves ved Lov? Fortolker ikke den Lov, som han har forelagt os, denne Paragraph i